

STEPHENIE
MEYER

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

••••

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ

••••

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

νέα σελήνη

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: NEW MOON
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2006
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λυκόφως (ΒΙΒΛΙΟ 2) – Νέα σελήνη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσινού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Gail Doobinin
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Stephenie Meyer, 2006
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2212-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2213-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

STEPHENIE
MEYER

νέα σελήνη

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατινοπού*

Στον μπαμπά μου, τον Στίβεν Μόργκαν...
Σε κανέναν δεν έχει δοθεί ποτέ περισσότερη στοργική
και άνευ όρων υποστήριξη από αυτή που μου έδωσες εσύ.
Κι εγώ σ' αγαπώ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	13
1. ΠΑΡΤΙ.....	15
2. ΡΑΜΜΑΤΑ	39
3. ΤΟ ΤΕΛΟΣ	59
4. ΞΥΠΝΩΝΤΑΣ.....	95
5. ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΑΤΙΜΑ	118
6. ΦΙΛΟΙ	133
7. ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ.....	152
8. ΑΔΡΕΝΑΛΙΝΗ.....	171
9. ΤΡΙΤΟΣ ΤΡΟΧΟΣ.....	189
10. ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ.....	209
11. ΑΙΡΕΣΗ.....	233
12. ΕΙΣΒΟΛΕΑΣ.....	256
13. ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	275
14. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	294
15. ΠΙΕΣΗ	311
16. ΠΑΡΗΣ	329
17. ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ	345
18. Η ΚΗΔΕΙΑ.....	364

19. ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ.....	382
20. ΒΟΛΤΕΡΑ	398
21. ΕΤΥΜΗΓΟΡΙΑ.....	415
22. ΦΥΓΗ.....	435
23. Η ΑΛΗΘΕΙΑ.....	449
24. ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ.....	468
ΕΠΙΛΟΓΟΣ: ΣΥΝΘΗΚΗ.....	491
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	505

Aντές οι βίαιες ηδονές έχουν βίαιο τέλος
και πάνω στον θρίαμβό τους ξεψυχούν, σαν τη φωτιά
και το μπαρούτι που ξοδεύονται, καθώς φιλιούνται...

Ρωμαίος και Ιουλιέτα, Πράξη II, Σκηνή VI

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΝΙΩΘΑ ΣΑΝ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΕΝΗ ΣΕ ΕΝΑΝ ΑΠΟ εκείνους τους τρομακτικούς εφιάλτες όπου πρέπει να τρέξεις, να τρέξεις ώσπου να σκάσουν τα πνευμόνια σου, μα δεν μπορείς να κάνεις το σώμα σου να κουνηθεί αρκετά γρήγορα. Τα πόδια μου έμοιαζαν να γίνονται όλο και πιο αργοκίνητα, καθώς πάσχιζα να ανοίξω δρόμο μέσα από το ασυγκίνητο πλήθος, όμως οι δείκτες του τεράστιου ρολογιού δεν πήγαιναν πιο αργά. Με αδυσώπητη, ανελέητη δύναμη, γύριζαν αμείλικτα προς το τέλος – το τέλος των πάντων.

Αλλά δεν ήταν όνειρο και, σε αντίθεση με τον εφιάλτη, δεν ήταν η δική μου ζωή ο λόγος για τον οποίο έτρεχα· έκανα αγώνα δρόμου για να σώσω κάτι αφάνταστα πολύτιμο. Η δική μου ζωή ελάχιστη σημασία είχε σήμερα.

Η Άλις είχε πει πως ήταν πιθανό να πεθαίναμε και οι δυο μας. Ίσως να ήταν αλλιώς τα πράγματα, αν εκείνη δεν είχε παγιδευτεί από το αστραφτερό φως του ήλιου· μόνο εγώ ήμουν ελεύθερη να διασχίσω αυτή τη φωτεινή, γεμάτη κόσμο, πλατεία τρέχοντας.

Και δεν μπορούσα να τρέξω αρκετά γρήγορα.

Έτσι, δεν είχε σημασία που μας είχαν περικυκλώσει οι ασυνήθιστα επικίνδυνοι εχθροί μας. Τη στιγμή που το ρολόι άρχισε να σημαίνει την αλλαγή της ώρας, κάνοντας τα νωθρά πέλματά μου να δονούνται, ήξερα πως ήταν πολύ αργά πια – και χαιρόμουν που κάτι αιμοβόρο παραμόνευε κάπου κρυμμένο για να με πιάσει. Γιατί, έπειτα από αυτή την αποτυχία, είχα χάσει κάθε επιθυμία να ζήσω.

Το ρολόι χτύπησε ξανά και ο ήλιος έριξε τις ακτίνες του ακριβώς από το κέντρο του ουρανού.

Ι. ΠΑΡΤΙ

ΗΜΟΥΝ 99,9 ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟ ΣΙΓΟΥΡΗ ΠΩΣ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΟΥΝ.

Ήμουν σίγουρη γι' αυτό επειδή, πρώτον, στεκόμουν λουσμένη από μια λαμπερή δέσμη φωτός –από έναν εκτυφλωτικό, καθαρό ήλιο, που δεν έλαμπε ποτέ στο καινούργιο βροχερό σπίτι μου, το Φορξ στην πολιτεία της Ουάσινγκτον– και, δεύτερον, απέναντί μου ήταν η γιαγιά Μαρί. Είχαν περάσει έξι χρόνια από τότε που πέθανε η γιαγιά, πράγμα που αποδείκνυε περίττρανα τη θεωρία του ονείρου.

Η γιαγιά δεν είχε αλλάξει πολύ· το πρόσωπό της έμοιαζε ακριβώς όπως το θυμόμουν. Το δέρμα της ήταν απαλό και μαραμένο, τσακισμένο σε χιλιάδες μικροσκοπικές ρυτίδες, και κρεμόταν χαλαρό από το κόκαλο που βρισκόταν από κάτω του. Σαν αποξηραμένο βερίκοκο, αλλά με ένα σύννεφο πυκνών λευκών μαλλιών, που φούντωναν γύρω του.

Τα στόματά μας –το δικό της, μια ρυτιδιασμένη ζάρα– μισοχαμογελούσαν εξίσου έκπληκτα ακριβώς την ίδια στιγμή. Απ' ό,τι φαινόταν, ούτε εκείνη περίμενε να με δει.

Ήμουν έτοιμη να της κάνω μια ερώτηση· είχα τόσο πολλές: Τι γύρευε στ' όνειρό μου; Τι έκανε τα τελευταία έξι χρόνια; Ήταν καλά ο παππούς; Είχαν βρεθεί, όπου κι αν βρίσκονταν; Όμως εκείνη άνοιξε το στόμα της ταυτόχρονα με μένα, έτσι σταμάτησα για να την αφήσω να μιλήσει πρώτη. Έκανε κι εκείνη μια παύση και μετά χαμογελάσαμε και οι δυο για το μικρό, αμήχανο συμβάν.

«Μπέλα...»

Δεν ήταν η γιαγιά που με φώναξε· γυρίσαμε και οι δυο για να

δούμε το πρόσωπο που ήρθε να προστεθεί στη μικρή επανασύνδεσή μας. Εγώ δεν ήταν ανάγκη να κοιτάξω για να καταλάβω ποιος ήταν· αυτή τη φωνή θα την αναγνώριζα παντού – θα την αναγνώριζα και θα απαντούσα ξύπνια ή κοιμισμένη... Ακόμα και νεκρή! Πάω στοίχημα γι' αυτό. Ήταν η φωνή για την οποία θα έπεφτα και στη φωτιά. Για την οποία –λιγότερο δραματικά– θα τσαλαβουτούσα κάθε μέρα στην κρύα, ανυπόφορη βροχή.

Ο Έντουαρντ.

Αν και πάντα ένιωθα ενθουσιασμό όταν τον έβλεπα –είτε είχα τις αισθήσεις μου είτε όχι–, παρότι ήμουν σχεδόν βέβαιη πως ονειρευόμουν, πανικοβλήθηκα καθώς ο Έντουαρντ ερχόταν προς το μέρος μας μέσα στο εκτυφλωτικό φως του ήλιου.

Πανικοβλήθηκα επειδή η γιαγιά δεν ήξερε ότι ήμουν ερωτευμένη με έναν βρικόλακα –κανείς δεν το ήξερε–, άρα πώς θα εξηγούσα το γεγονός ότι οι λαμπερές ακτίνες, όταν έπεφταν στο δέρμα του, διαλύονταν σε χιλιάδες θραύσματα ενός πολύτιμου ουράνιου τόξου, σαν να ήταν φτιαγμένος από κρύσταλλο ή από διαμάντι;

Λοιπόν, γιαγιά, μπορεί να το πρόσεξες ότι το αγόρι μου αστράφτει. Δεν είναι τίποτα, το παθαίνει απλώς στον ήλιο. Μην ανησυχείς...

Μα τι έκανε τώρα; Ο μοναδικός λόγος για τον οποίο ζούσε στο Φορκς, το πιο βροχερό μέρος στον κόσμο, ήταν για να μπορεί να βγαίνει έξω τη μέρα χωρίς να αποκαλυφθεί το μυστικό της οικογένειάς του. Κι όμως, να που ήταν εδώ, ερχόταν προς το μέρος μου γεμάτος χάρη –με το ομορφότερο χαμόγελο στο αγγελικό πρόσωπό του–, λες και ήμουν μόνη εδώ πέρα.

Εκείνο το δευτερόλεπτο ευχήθηκα να μην αποτελούσα τη μοναδική εξαίρεση στο μυστήριο ταλέντο του· συνήθως ένιωθα ευγνωμοσύνη που ήμουν το μοναδικό άτομο που ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις του τόσο καθαρά σαν να λέγονταν φωναχτά. Όμως τώρα ευχόμουν να μπορούσε να ακούσει κι εμένα, ώστε να καταλάβει ότι τον προειδοποιούσα ουρλιάζοντας μέσα στο κεφάλι μου.

Έριξα στη γιαγιά μια ματιά γεμάτη πανικό και είδα πως ήταν ήδη αργά. Ακριβώς την ίδια ώρα εκείνη γύριζε προς εμένα με μάτια εξίσου ανήσυχά με τα δικά μου.

Ο Έντουαρντ –με το ίδιο όμορφο χαμόγελο που έκανε την

καρδιά μου να φουσκώνει τόσο πολύ, σαν να ήταν έτοιμη να τρυπήσει το στήθος μου— πέρασε το μπράτσο του γύρω από τον ώμο μου και γύρισε για να κοιτάξει τη γιαγιά μου.

Η έκφραση της γιαγιάς με ξάφνιασε. Αντί για ένα πρόσωπο γεμάτο φρίκη, με κοιτούσε συνεσταλμένα σαν να περίμενε να τη μαλώσω. Και είχε πάρει μια πολύ περίεργη στάση —με το ένα χέρι της αδέξια μακριά από το σώμα της, τεντωμένο και μετά τυλιγμένο γύρω από τον αέρα—, σαν να κρατούσε αγκαλιά κάποιον που δεν μπορούσα να δω, κάποιον αόρατο...

Μόνο τότε, όταν είδα το γενικότερο πλαίσιο, παρατήρησα την τεράστια επίχρυση κορνίζα που πλαισίωνε τη μορφή της γιαγιάς μου. Χωρίς να μπορώ να καταλάβω, σήκωσα εκείνο το χέρι που δεν αγκάλιαζε τον Έντουαρντ από τη μέση, και το άπλωσα για να την αγγίξω. Εκείνη μιμήθηκε την κίνησή μου λες και ήταν αντανάκλασή της. Όμως στο σημείο όπου τα δάχτυλά μας θα έπρεπε να είχαν σμίξει δεν υπήρχε τίποτα εκτός από ψυχρό γυαλί...

Με μια απότομη ανατροπή, το όνειρό μου μετατράπηκε ξαφνικά σε εφιάλτη.

Δεν υπήρχε πια γιαγιά.

Η γιαγιά... ήμουν εγώ. Εγώ στον καθρέφτη. Εγώ· αρχαία, ζαρωμένη και μααραμένη.

Ο Έντουαρντ στεκόταν στο πλάι μου, χωρίς να αντανακλάται η μορφή του, βασανιστικά όμορφη και κολλημένη αιώνια στα δεκαεπτά του χρόνια.

Ακούμπησε τα παγωμένα, τέλεια χείλη του στο καχεκτικό μάγουλό μου.

«Χρόνια πολλά», ψιθύρισε.

Πετάχτηκα ξαφνικά από τον ύπνο —τα βλέφαρά μου, απότομα, άνοιξαν διάπλατα— και πήρα μια λαχανιασμένη ανάσα. Μουντό γκριζό φως, το συνηθισμένο φως ενός συννεφιασμένου πρωινού, πήρε τη θέση του εκτυφλωτικού ήλιου στο όνειρό μου.

Όνειρο ήταν, είπα στον εαυτό μου. *Δεν ήταν παρά ένα όνειρο*. Πήρα βαθιά ανάσα και μετά πετάχτηκα πάλι, όταν χτύπησε το ξυπνητήρι μου. Το μικρό ημερολόγιο στη γωνία της οθόνης του ρολογιού με πληροφόρησε ότι είχαμε 13 Σεπτεμβρίου.

Δεν ήταν παρά ένα όνειρο, αλλά αρκετά προφητικό – κατά μία έννοια, τουλάχιστον. Σήμερα είχα γενέθλια. Έκλεινα επίσημα τα δεκαοκτώ.

Εδώ και μήνες φοβόμουν τον ερχομό αυτής της μέρας.

Σε όλη τη διάρκεια του τέλειου καλοκαιριού –το πιο ευτυχισμένο καλοκαίρι που είχα περάσει ποτέ, το πιο ευτυχισμένο καλοκαίρι που είχε περάσει οποιοσδήποτε άνθρωπος, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, και το πιο βροχερό καλοκαίρι στην ιστορία της Ολυμπιακής Χερσονήσου– αυτή η φρικτή ημερομηνία παραιμόνευε κάπου παρακάτω, περιμένοντας να μου ορμήσει.

Και τώρα που είχε έρθει ήταν ακόμα χειρότερο απ' ό,τι φοβόμουν. Το ένιωθα – ήμουν μεγαλύτερη. Κάθε μέρα μεγάλωνα, αλλά αυτή εδώ ήταν διαφορετική, χειρότερη, συγκεκριμένη. Ήμουν δεκαοκτώ.

Κάτι που ο Έντουαρντ δε θα γινόταν ποτέ.

Όταν πήγα να βουρτσίσω τα δόντια μου, σχεδόν ξαφνιαστήκα που το πρόσωπο στον καθρέφτη είχε παραμείνει ίδιο. Κοίταξα τον εαυτό μου αναζητώντας κάποιο σημάδι επερχόμενων ρυτίδων στο φιλντισένιο δέρμα μου. Όμως οι μοναδικές ζάρες ήταν αυτές στο μέτωπό μου, που ήξερα ότι, αν κατάφερα να χαλαρώσω, θα εξαφανίζονταν. Δεν μπορούσα. Τα φρύδια μου έμεναν κολλημένα, σχηματίζοντας μια γραμμή ανησυχίας πάνω από τα αγχωμένα καστανά μάτια μου.

Δεν ήταν παρά ένα όνειρο, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Μόνο ένα όνειρο... αλλά ταυτόχρονα και ο χειρότερος εφιάλτης μου.

Δεν έφαγα πρωινό, αφού βιαζόμουν να φύγω από το σπίτι όσο πιο γρήγορα γινόταν. Δεν κατάφερα να αποφύγω τελειώς τον μπαμπά μου κι έτσι αναγκάστηκα να περάσω μερικά λεπτά προσποιούμενη πως είχα τα κέφια μου. Ειλικρινά προσπάθησα να δείξω ενθουσιασμό για τα δώρα που του είχα ζητήσει να μη μου πάρει, μα, κάθε φορά που έπρεπε να χαμογελάω, ένιωθα λες και θα με έπιαναν τα κλάματα.

Πάλεψα να συγκρατήσω την ψυχραιμία μου στον δρόμο για το σχολείο. Ήταν δύσκολο να διώξω από το μυαλό μου το όραμα της γιαγιάς – αρνούμουν να δεχτώ πως εκείνη ήμουν εγώ. Δεν ένιωθα τίποτα εκτός από απελπισία, ώσπου πάγκαρα στο γνωστό πάρ-

κινγκ πίσω από το Λύκειο του Φορκς και εντόπισα τον Έντουαρντ που έγερνε εντελώς ακίνητος στο γυαλισμένο ασημί Βόλβο του, σαν μαρμάρινο άγαλμα αφιερωμένο σε κάποιον ξεχασμένο ειδωλολατρικό θεό της ομορφιάς. Το όνειρο τον αδικούσε.

Περίμενε... εμένα, όπως έκανε κάθε μέρα.

Η απελπισία απομακρύνθηκε για λίγο· τη θέση της πήρε ο θαυμασμός. Ακόμα και ύστερα από μισό χρόνο μαζί του δεν το πίστευα ότι μου άξιζε μια τόσο καλή τύχη.

Η αδελφή του, η Άλις, στεκόταν πλάι του περιμένοντάς με κι εκείνη.

Φυσικά, ο Έντουαρντ και η Άλις δεν είχαν πραγματική συγγένεια (στο Φορκς κυκλοφορούσε πως όλα τα αδέρφια Κάλεν ήταν υιοθετημένα από τον δόκτορα Κάρλαϊλ Κάλεν και τη σύζυγό του, την Έσμι, αφού και οι δυο τους ήταν προφανέστατα πολύ νέοι για να έχουν παιδιά στην εφηβεία), αλλά το δέρμα όλων είχε την ίδια ακριβώς γλομή απόχρωση, τα μάτια τους είχαν τον ίδιο παράξενο χρυσαφένιο τόνο, με τις ίδιες βαθιές σκιές σαν μώλωπες από κάτω τους. Το πρόσωπό της, όπως και το δικό του, ήταν επίσης απίστευτα όμορφο. Για κάποιον που γνώριζε –κάποιον σαν κι εμένα– αυτές οι ομοιότητες ήταν χαρακτηριστικά γνωρίσματα του είδους τους.

Το θέαμα της Άλις που περίμενε εκεί –με τα ανοιχτά καστανά μάτια της που έλαμπαν από ενθουσιασμό και ένα μικρό δέμα τυλιγμένο με ασημί χαρτί στα χέρια της– με έκανε να κατσουφιάσω. Είχα πει στην Άλις πως δεν ήθελα τίποτα... τίποτα, ούτε δώρα ούτε καν να θυμηθούν τα γενέθλιά μου. Προφανώς κανείς δεν είχε λάβει υπόψη του τις επιθυμίες μου.

Έκλεισα την πόρτα της μικρής μου Σέβι του '53 χτυπώντας τη με δύναμη –μια βροχή από κομμάτια σκουριάς έπεσε στην υγρή ασφάλτο– και προχώρησα αργά προς το σημείο όπου με περίμεναν. Η Άλις όρμησε μπροστά για να βρεθεί κοντά μου, με το νεραϊδίσιο πρόσωπό της να λάμπει κάτω από τα μαύρα καρφάκια που ήταν τα μαλλιά της.

«Χρόνια πολλά, Μπέλα!»

«Σσας!» ψέλλισα, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά τριγύρω για να σιγουρευτώ πως δεν την είχε ακούσει κανείς. Το μόνο που μου έλειπε ήταν μια γιορτή για τη μαύρη επέτειο. Εκείνη με αγνόησε.

«Θέλεις να ανοίξεις το δώρο σου τώρα ή αργότερα;» ρώτησε γεμάτη ενθουσιασμό, καθώς προχωρούσαμε προς τον Έντουαρντ.

«Όχι δώρα», διαμαρτυρήθηκα μουρμουρίζοντας ακατάληπτα.

Τελικά, φάνηκε να επεξεργάζεται τη διάθεσή μου. «Καλά... αργότερα τότε. Σου άρεσε το λεύκωμα που σου έστειλε η μαμά σου; Και η φωτογραφική μηχανή του Τσάρλι;»

Αναστέναξα. Μα και βέβαια ήξερε τι δώρα είχα πάρει για τα γενέθλιά μου. Ο Έντουαρντ δεν ήταν το μοναδικό μέλος της οικογένειάς του που είχε ιδιαίτερες ικανότητες. Η Άλις θα είχε... δει τι δώρα είχαν σκοπό να μου πάρουν οι γονείς μου τη στιγμή που εκείνοι θα έπαιρναν την απόφαση.

«Ναι. Είναι πολύ ωραία».

«Νομίζω πως είναι καλή ιδέα. Μια φορά τελειώνεις το λύκειο. Θα μπορούσες κάλλιστα να καταγράψεις την εμπειρία».

«Εσύ πόσες φορές έχεις τελειώσει το λύκειο;»

«Άλλο εγώ».

Τότε φτάσαμε στον Έντουαρντ. Εκείνος άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει το δικό μου. Το έπιασα πρόθυμα, ξεχνώντας για μια στιγμή τη μελαγχολική διάθεσή μου. Όπως πάντα, το δέρμα του ήταν απαλό, σφριγηλό και πολύ κρύο. Έσφιξε μαλακά τα δάχτυλά μου. Κοίταξα μέσα στα υγρά καστανοκίτρινα μάτια του, που έμοιαζαν με τοπάξι, και η καρδιά μου σφίχτηκε. Ακούγοντας την καρδιά μου που σταμάτησε για λίγο, εκείνος χαμογέλασε ξανά.

Σήκωσε το ελεύθερο χέρι του και ακολούθησε με τη δροσερή άκρη του δαχτύλου του το περίγραμμα των χειλιών μου, καθώς μιλούσε. «Λοιπόν, όπως συζητήθηκε, δεν επιτρέπεται να σου ευχηθώ χρόνια πολλά, σωστά;»

«Ναι. Σωστά». Δε θα μπορούσα ποτέ να μιμηθώ ακριβώς τη ροή του λόγου του με την άψογη επίσημη άρθρωση. Μόνο σε κάποιον περασμένο αιώνα θα μπορούσε να το μάθει κανείς αυτό.

«Ήθελα μόνο να το επιβεβαιώσω». Πέρασε το χέρι του μέσα από τα ανάκατα χάλκινα μαλλιά του. «Έλεγα μήπως άλλαξες γνώμη. Οι περισσότεροι άνθρωποι χαίρονται με πράγματα όπως τα γενέθλια και τα δώρα».

Η Άλις γέλασε και ο ήχος ήταν τόσο κουδουνιστός, σαν καμπανάκια που χτυπούσαν στον άνεμο. «Φυσικά και θα τα χαρείς.

‘Όλοι πρέπει να είναι καλοί μαζί σου σήμερα και να σου κάνουν τα χατίρια, Μπέλα. Ποιο είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί;» Η ερώτηση ήταν ρητορική.

«Το ότι θα μεγαλώσω», απάντησα εγώ και η φωνή μου δεν ήταν τόσο σταθερή όσο θα ήθελα.

Πλάι μου το χαμόγελο του Έντουαρντ μετατράπηκε σε μια άκαμπτη γραμμή.

«Δεν είσαι και τόσο μεγάλη στα δεκαοκτώ», είπε η Άλις. «Δεν είθισται οι γυναίκες να περιμένουν τουλάχιστον μέχρι τα είκοσι εννιά, προτού αρχίσουν να εκνευρίζονται με τα γενέθλια;»

«Είμαι μεγαλύτερη από τον Έντουαρντ», μουρμούρισα.

Εκείνος αναστέναξε.

«Από τεχνική άποψη», σχολίασε, διατηρώντας τον ανάλαφρο τόνο της. «Αν και μόλις κατά έναν χρόνο».

Και φανταζόμουν ότι... αν μπορούσα να είμαι σίγουρη για το μέλλον που ήθελα, σίγουρη ότι θα είχα τη δυνατότητα να ζήσω για πάντα μαζί με τον Έντουαρντ και την Άλις και τους υπόλοιπους Κάλεν (κατά προτίμηση όχι σαν μια σταφιδιασμένη γριά)... τότε ένας χρόνος πάνω, ένας χρόνος κάτω δε θα είχε τόση σημασία. Μα ο Έντουαρντ ήταν εντελώς αποφασισμένος κατά οποιουδήποτε μέλλοντος στο οποίο θα ήμουν διαφορετική· οποιουδήποτε μέλλοντος που θα με έκανε σαν εκείνον – και που θα μου χάριζε την αθανασία, επίσης.

Αδιέξοδο. Έτσι το αποκαλούσε.

Δεν καταλάβαινα την άποψη του Έντουαρντ, για να πω την αλήθεια. Τι τόσο καταπληκτικό είχε να είναι κανείς θνητός; Το να είσαι βρικόλακας δε φαινόταν και τόσο τραγικό – όχι, τουλάχιστον, με τον τρόπο που το έκαναν οι Κάλεν.

«Τι ώρα θα έρθεις σπίτι;» συνέχισε η Άλις αλλάζοντας θέμα. Από την έκφρασή της κατάλαβα ότι σκάρωνε ακριβώς αυτό που ήλπιζα να αποφύγω.

«Δεν ήξερα ότι είχα κανονίσει να έρθω».

«Έλα, μην είσαι άδικη, Μπέλα!» διαμαρτυρήθηκε εκείνη. «Δε θα μας το χαλάσεις, ε;»

«Νόμιζα ότι στα γενέθλιά μου θα μπορούσα να κάνω αυτό που θέλω εγώ».

«Θα την πάρω από το σπίτι του Τσάρλι αμέσως μετά το σχολείο», της είπε ο Έντουαρντ αγνοώντας με.

«Έχω διάβασμα», γκρίνιαξα.

«Όχι, δεν έχεις... για να είμαι ειλικρινής», μου είπε η Άλις αυτάρεσκα. «Κανόνισα ήδη με την κυρία Νιούτον να μην πας στη δουλειά σήμερα. Είπε να σου πω χρόνια πολλά».

«Δεν... δεν μπορώ να έρθω, όπως και να 'χει», τραύλισα, πασχίζοντας να βρω μια δικαιολογία. «Θέλω να πω... δεν έχω δει ακόμα το *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* για το μάθημα των Αγγλικών».

Η Άλις ρουθούνισε. «Έχεις μάθει το *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* απέξω κι ανακατωτά».

«Μα ο κύριος Μπέρτι είπε ότι πρέπει να το δούμε να παίζεται για να το εκτιμήσουμε δεόντως... έτσι σκόπευε ο Σαίξπηρ να το δει να παρουσιάζεται».

Ο Έντουαρντ πήρε μια έκφραση ειρωνείας.

«Αφού έχεις ήδη δει την ταινία», με κατηγορήσε η Άλις.

«Όχι όμως και την εκδοχή του 1960. Ο κύριος Μπέρτι είπε πως αυτή είναι η καλύτερη».

Τελικά, το χαμόγελο στο πρόσωπο της Άλις έσβησε. Με αγριοκοίταξε. «Μπορεί να γίνει είτε με το καλό είτε με το άγριο, Μπέλα, μα έτσι κι αλλιώς...»

Ο Έντουαρντ διέκοψε την απειλή της. «Ηρέμησε, Άλις. Αν η Μπέλα θέλει να δει την ταινία, τότε ας τη δει. Είναι τα γενέθλιά της».

«Άκου τα», πρόσθεσα εγώ.

«Θα τη φέρω γύρω στις επτά», συνέχισε. «Έτσι, θα έχεις περισσότερη ώρα να τα τακτοποιήσεις όλα».

Το γέλιο της Άλις ακούστηκε ξανά κουνουνιστό. «Καλό ακούγεται έτσι. Θα τα πούμε απόψε, Μπέλα! Θα περάσουμε καλά, θα δεις». Χαμογέλασε –το πλατύ χαμόγελό της αποκάλυψε όλα τα άσπογα αστραφτερά δόντια της–, μετά με τσίμπησε στο μάγουλο και έφυγε με χορευτικές κινήσεις για το πρώτο μάθημά της, προτού καν προλάβω να αντιδράσω.

«Έντουαρντ, σε παρακαλώ...» πήγα να τον ικετέψω, μα εκείνος ακούμπησε το δροσερό δάχτυλό του στα χείλη μου.

«Ας το συζητήσουμε αργότερα. Θα καθυστερήσουμε στο μάθημα».

Για την Μπέλα Σουάν μόνο ένα είναι πιο σημαντικό ακόμα και από την ίδια της τη ζωή: ο Έντουαρντ Κάλεν. Αλλά το να είναι κάποιος ερωτευμένος με έναν βρικόλακα είναι πολύ πιο επικίνδυνο απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί ποτέ η Μπέλα. Ο Έντουαρντ έχει ήδη σώσει την αγαπημένη του από έναν σατανικό βρικόλακα, αλλά τώρα, καθώς η σχέση τους απειλεί ό,τι αγαπούν περισσότερο, οι δυο τους συνειδητοποιούν ότι όλο αυτό είναι, κατά πώς φαίνεται, η αρχή μιας κατάστασης που μπορεί να αποδειχτεί καταστροφική...

Στη συνέχεια του παγκόσμιου μπεστ σέλερ ΛΥΚΟΦΩΣ η Stephenie Meyer μάς χαρίζει ακόμα μία ακαταμάχητη ιστορία, γεμάτη ρομαντισμό, αγωνία και στοιχεία υπερφυσικού. Με πάθος και απρόσμενες ανατροπές, αυτό το ερωτικό έπος είναι έτοιμο να κατακτήσει τη λογοτεχνική αθανασία.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2212-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΕ: 19870